

РЕПУБЛИКА СРПСКА
ГРАД ТРЕБИЊЕ
Скупштина
Комисија за награде и признања

Број: 09-013-201-1/23

Датум: 30.10.2023. године

ИЗВЈЕШТАЈ
о резултатима Јавног позива за подношење приједлога за додјелу јавних признања Града Требиња

Комисија за награде и признања је на сједници одржаној 31.7.2023. године утврдила текст Јавног позива за подношење приједлога за додјелу јавних признања Града Требиња, који је усклађен са Одлуком о врсти, критеријумима и поступку додијеле јавних признања Града Требиња („Службени гласник Града Требиња“, број 15/17 и 6/18).

Јавни позив је објављен истог дана на Огласној табли Градске управе Требиње и службеној web страници Града Требиња. Рок за подношење приједлога био је 15 дана од дана објављивања.

По истеку рока за подношење приједлога, Комисија за награде и признања, у саставу: Драгослав Бањак /предсједник/, Славко Вучуревић /члан/ и Бојан Шапурић /члан/, одржала је сједницу дана 30.10.2023. године, на којој је извршен преглед пристиглих приједлога.

Том приликом констатовано је да је по Јавном позиву приједлоге доставио господин Мирко Ђурић, градоначелник Требиња, и то:

- Приједлог за додјелу јавног признања „Повеља Града Требиња“ – госпођи **Жељки Цвијановић**, члану предсједништва БиХ;
- Приједлог за додјелу јавног признања „Повеља Града Требиња“ – господину **Радовану Вишковићу**, предсједнику Владе Републике Српске;
- Приједлог за додјелу јавног признања „Повеља Града Требиња“ – господину **Слободану Вујовићу**, режисеру „Дучићевих вечери поезије“ и обновељу „Фестивала фестивала“;
- Приједлог за додјелу јавног признања „Повеља Града Требиња“ – господину **Слободану Станковићу**, привреднику и хуманисти, постхумно;
- Приједлог за додјелу јавног признања „Захвалница Града Требиња“ – госпођи **Августини Цветковој – Карабашевој**, некадашњем амбасадору Републике Бугарске у Босни и Херцеговини;
- Приједлог за додјелу јавног признања „Захвалница Града Требиња“ – **ЈУ „Дом ученика“** у Требињу.

Жељка Цијановић је рођена у Теслићу, гдје је завршила основну и средњу школу. Дипломирала је на Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци. Специјалистички студиј из области дипломатско-конзуларног права завршила је на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци, одбраном финалног рада на тему „Међународно-правни положај Европске уније“.

Од фебруара 2006. године обављала је функцију савјетника предсједника Владе Републике Српске за европске интеграције и сарадњу са међународним организацијама, а након тога изабрана је за шефа Кабинета предсједника Владе Републике Српске.

Руководила је Јединицом за координацију и европске интеграције у Влади Републике Српске и била је стручни члан Одбора за европске интеграције и регионалну сарадњу Народне скупштине Републике Српске.

На функцију министра за економске односе и регионалну сарадњу у Влади Републике Српске изабрана је у децембру 2010. године.

На мјесто предсједника Владе Републике Српске изабрана је у марту 2013. године, као прва жена на тој функцији. На мјесто предсједника Владе Републике Српске поново је изабрана у децембру 2014. године.

На општим изборима у БиХ 2018. године изабрана је на мјесто предсједника Републике Српске. На општим изборима у БиХ 2022. године изабрана је на дужност српског члана Предсједништва БиХ.

Жељка Цијановић је удата, мајка двоје дјеце.

Кроз акцију предсједника Републике Српске „С љубављу храбрим срцима“ која има традицију дугу скоро 15 година 2020. године, покренута је изградња Дневног центра за особе са потешкоћама у развоју. Овај центар данас је један од најбољих у Републици Српској, са одличним условима за рад и боравак дјеце и омладине са потешкоћама у развоју.

Двије године након тога у истој акцији обезбијеђено је ново комби возило што је било додатно олакшање за кориснике удружења Сунце нам је заједничко.

Посебну пажњу, бригу и наклоност госпођа Цијановић је исказивала према младим људима у васпитном и образовном процесу.

Кроз ту свесрдну подршку образовању, спорту и младима на њену иницијативу обезбијеђена су средства за изградњу лифта за особе са инвалидитетом на Факултету за производњу и менаџмент. Осим тога госпођа Цијановић иницирала је и отварање студијског програма за агро-медитеранску производњу Пољопривредног факултета.

Једнако током премијерског и предсједничког мандата госпођа Цијановић настојала је да у Требињу посјети прије свега грађане, састајала се са корисницима дневног центра за старе, а пружила је подршку удружењу дијабетичара.

Током премијерског мандата Жељке Цијановић, Влада Републике Српске одобрила је финансирање трећег поступка вантјелесне оплодње што је, како је тада изјавила, усрећило хиљаду породица у Српској, као и у Требињу.

Једнако важна је и њена иницијатива за веома значајну пронаталитетну мјеру, а ријеч је о материнском додатку у висини од 405,00 КМ на мјесечном нивоу за све

незапослене породиље до навршене године дана дјетета, односно у случају близанаца, до 18 мјесеци.

Предсједник Владе Републике Српске, **Радован Вишковић**, рођен је 1. фебруара 1964. године у Милићима, гдје је завршио основну школу.

Средњу саобраћајну школу и Саобраћајни факултет завршио је у Сарајеву. Након завршетка факултета 1990. године, почео је радити као асистент на Саобраћајном факултету у Сарајеву. Након завршетка ратних дешавања дошао је у Милиће, на мјесто извршног директора „Саобраћаја“ у Компанији „Боксит“ а.д. Милићи.

Докторирао је 2015. године на Саобраћајном факултету у Добоју. Исте године изабран је у звање доцента на Саобраћајном факултету у Добоју, Универзитета Источно Сарајево.

Од 2006. године до избора за предсједника Владе Републике Српске, био је народни посланик у Народној скупштини Републике Српске.

У његовом мандату Влада Републике Српске пружила је апсолутну подршку свим енергетским пројектима који су покренути и даље трају на подручју цијеле Источне Херцеговине.

Посебно истичемо важност подршке господина Вишковића у вријеме пандемије вирусом корона, кад су наши привредници подржани са 1.000.000,00 КМ помоћи што је било од изузетног значаја за одржавање и наставак привредних активности. Треба такође поменути да Влада на челу са господином Вишковићем активно финансијски учествује у свим важним пројектима у Требињу, а посебно истичемо пројекте као што су изградња нове Болнице, за коју је Влада Републике Српске одобрила 128.000.000,00 КМ, као и изградња саобраћајнице на траси обилазнице која се повезује са новим мостом преко ријеке Требишњице.

У оквиру пројекта ЦЕБ 2, односно затварања колективних центара, у Требињу је 48 избјеглих и расељених особа добило кључеве од станова, а ријешено је и стамбено питање значајног броја оних који живе у алтернативном смјештају, користе индивидуални закуп или су у тешком социјалном статусу. У нову зграду Влада РС и Град Требиње укупно су уложили око 3,6 милиона КМ.

Влада Републике Српске учествује у градњи соларних и вјетроелектрана, а на подручју Града Требиња са мађарским партнерима већ се гради соларна електрана "Требиње један".

Радован Вишковић је и иницијатор идеје да се од Требиња до Вишеграда гради ауто-пут и брза цеста, а Влада Републике Српске заједно са Градом Требињем и Електропривредом, у овом граду планира да гради и модеран конгресни центар са спортском двораном и парком.

Слободан Вујовић рођен је у Билећи, гдје завршава основну школу и гимназију. Послије завршене гимназије, 1966. године уписује Правни факултет у Београду. За вријеме студија ангажује се као члан факултетског одбора Савеза студената, а одмах затим постаје члан Универзитетског одбора, гдје води Комисију за културу. Као студент, од 1969. до 1971. године у АКУД-у „Шпанац“ управник је Драмског

експерименталног студија, а истовремено и предсједник Пословног одбора овог реномираног Друштва. У том периоду ради као новинар и водитељ Радија Студентски град, да би већ тада био ангажован на Другом програму Радио Београда, као водитељ омладинских емисија и естрадних приредби у организацији овог медија. Све послове је радио уз студирање, да би се после студија у потпуности посветио раду у новинарству и култури.

Један је од оснивача и првих водитеља Радија Студио „Б“, од 1970. до 1976. године, програма који је био новост у југословенском медијском простору.

У том периоду појављује се као водитељ на великом броју фестивала, тв емисија и јавних манифестација од београдског и ширег значаја.

Од 1977. до 1982. године био је професионални уредник Редакције културно-умјетничког и Редакције друштвено-политичког програма Дома културе „Студентски град“ у Београду. Од 1982. до 1984. године директор је АКУД-а „Шпанац“, а од 1984. до 1989. године предсједник Савеза КУД-ова Београда, што обавља уз водитељске послове на Другом програму Радио Београда и на „Београду 202“, да би 1989. године прихватио дужност генералног секретара ове организације у којој је до 2017. године организовао преко 2100 програма различитог садржаја из области умјетничког дјеловања аматера (позориште, народне игре, музика, хорска дјелатност, ликовно стваралаштво, балет...).

Осамдесетих година 20. вијека појављује се заједно са Жарком Чигојом и Ненадом Бркићем као сценариста и главни организатор два омладинска Слета (1986. и 1987. године) на стадиону ЈНА у Београду, са преко 7200 учесника. Иста тројка, Вујовић, Чигоја и Бркић, били су организатори и манифестације уприличених поводом обиљежавања 600 година Косовске битке на Газиместану, 28. јуна 1989. године. Заједно са њима ради и на организацији велике манифестације у Сремским Карловцима, септембра 1989. године, поводом 300 година од сеобе Срба под Арсенијем Чарнојевићем.

За вријеме своје радне каријере био је члан Савјета Другог програма Радио Београда, затим студија „Б“, Београдског џез фестивала, часописа „РОЦК“, као и Умјетничког савјета Фестивала театра младих у Мостару од 1983. до 1986. године. Био је четири године члан Умјетничког савјета „Дубровачких љетњих игара“, Извршног одбора СиЗ-а културе Београда, а од 1983. до 1986. године и Извршног одбора Фонда за културу Београда, такође вишедеценијски је члан Предсједништва савеза аматера Србије.

Од 2010. до 2014. године био је предсједник Управног одбора „Куће легата“ у Београду, а од 2014. до 2017. године предсједник Управног одбора Националног ансамбла народних игара Србије „Коло“.

Од 2010. до 2017. године, као истакнути културни посланик изабран је за члана Националног савета за културу Србије.

За рад и допринос у култури, Слободан Вујовић је добитник „Вукове награде“, а носилац је и „Златног беоцуга“ највећег признања у области културе у Београду, затим Златне значке - КПЗ Србије, „Мајског цвета“, Златне плакете - Савеза аматера Србије, Повеље „Благодарје“ Удружења књижевника Србије, Плакете „Миодраг Ђукић“, коју додјељује Савез драмских писаца Србије и бројних других признања. Слободан Вујовић се бави и публицистичким радом и до сада је објавио више књига. Слободан Вујовић „спорадично“ је присутан у култури Требиња, још од осамдесетих година прошлог вијека. Био је организатор великих манифестација (Дан ослобођења Требиња, Тридесетогодишњице „Индустрије алата“, Стогодишњице здравства у Требињу), и већих културних пројеката чија је извођење захтијевало и више искуства и више стручности.

Вујовић је тих година био београдска адреса преко које је овај град најбрже и најлакше долазио до врхунских умјетника приликом организације, посебно „Дучићевих вечери поезије“. Тако је било и у ратним и поратним годинама, када су главни посао, уз требињске снаге, водили пјесници Рајко Петров Ного и Драгомир Брајковић.

Све то вријеме код Вујовића је примјетан порив исказан кроз неутољиву жељу да се о нечему, што се дешава у Требињу и Херцеговини, уопште, шире чује. Да се чује и звонко одјекује не због јефтине пропаганде, него да се око нечег што је добро, културолошки примјерено, окупи што већи број људи и да се, оно што зауставља укупан, па и културни развој Требиња, откочи и настави „Дучићевим путем“. Вјеровао је у Требиње, његове и материјалне и културне могућности и потребу да се овај град позиционира као политички, привредни, али и културни центар Херцеговине.

Пјесник Рајко Петров Ного је својевремено, због здравствених проблема, „излазећи“ из директне организације „Дучићевих вечери поезије“, предложио да њихов посао настави Слободан Вујовић.

Слободан Вујовић у културу Требиња дефинитивно улази 2002. године.

Прихватио је позив Требиња и сачинио велики културни пројекат, коме је име дао „Требињске љетне свечаности“. Пројекат је у потпуности компатибилан са Дучићевим пројектом „Требиње град културе“, а данас носи назив „Требињско културно љето“.

„Свечаности“ у пројекту Слободана Вујовића, подразумијевале су највеће могуће културолошке стандарде свих манифестација које су ушле и које ће ући у овај пројекат: „Дучићеве вечери поезије“, „Дучићев дан“, „Светосавске свечаности“, Дјечији фестивал „Звон звонке пјесме“, „Видовданске свечаности“ и још низ културних догађаја током трајања „свечаности“ (популарна и озбиљна музика, позориште, балет, цез, филмски фестивал...).

Ускоро, у пројекат „Требињске љетне свечаности“, након 11 година прекида из добро познатих разлога, на велика врата улази и „Фестивал фестивала“, слѣдбеник „Фестивала драмских аматера Југославије“, чији је домаћин до тада Требиње било 20 година.

А, кренуло је све на иницијативу Слободана Вујовића, који те 2002. године организује први „Фестивал Фестивала“. Била је то покусна импровизација. Изведене су само три представе и то све из Србије, које су у веома кратком времену, на његов позив, дошле у Требиње. Одзив публике био је запањујући. Атмосфера добро позната, као да није било прекида великог Фестивала. Био је то знак да је Фестивал поново „стигао“ у Требиње. Већ слѣдеће године, највише захваљујући Вујовићевој позицији у култури региона, уз представе из Србије наступиле су и најбоље представе из Црне Горе, Републике Српске, а и град домаћин је имао своју представу.

Свих протеклих година, Слободан Вујовић предано ради, као сценариста, режисер, организатор или координатор у највећим културним требињским пројектима: „Дучићеве вечери поезије“, Фестивал фестивала“, „Дучићев дан“ и „Светосавске свечаности“.

У протеклом времену организовао је гостовања преко 170 позоришних представа (укључујући и представе са „Фестивала фестивала“), написао сценарио и режирао око 100 најразличитијих културних програма.

Слободан Вујовић има изузетно развијен здрав, логичан и оригиналан приступ свим дешавањима у култури које је пратио и испратио. Није усвајао без размишљања, критичког преиспитивања и провјерљивих чињеница, ни једну оцјену, ма од кога долазила. Вјеровао је свом искуству и својим сарадницима.

Разумио је људе и вријеме, и знао је, кад је прихватио овај посао, шта му је дужност и шта му је чинити. Једино никад није знао штедјети себе, али ни своје сараднике. Тешко га је било пратити, понекад и схватити, али увијек је кад се радило, био на граници умних и физичких могућности. Очито, без таквог приступа пословима и у култури нема успјеха и резултата. Он их је у Требињу заиста имао.

Слободан Станковић (1949-2023. године) основну и средњу Грађевинску школу завршио је у Бањалуци, а Грађевински факултет у Загребу 1975. године.

По завршетку студија радио је као инжењер у грађевинским фирмама широм бивше Југославије: Институт за путеве Београд, Грађевинско предузеће Херцеговина, Грађевинско предузеће Мостар, Грађевинско предузеће „Јединство“ Босанска Градишка, Грађевинско предузеће „Пут“ Сарајево и Грађевинско предузеће „Вектор“ Љубљана.

Фирму „Интеграл“ д.о.о. основао је 1989. године у Лакташима у 40. години живота. Током 34 године рада „Интеграл инжењеринг“ а.д. је, захваљујући визији и вођству

Слободана Станковића, извео неке од највећих пројеката у Републици Српској, а данас је једна од водећих и најсавременијих грађевинских компанија која гради на просторима Републике Српске и Босне и Херцеговине, Србије, Црне Горе и Хрватске. Као стручњак, највећи допринос је дао у области изградње аутопутева, посебно у Републици Српској.

Слободан Станковић несебично је помагао вјерске, културне и хуманитарне организације широм Републике Српске, као и бројне установе и социјално угрожене породице.

Један је од првих добротвора изградње Саборне цркве у Мостару, као и многих других вјерских и сакралних објеката у Републици Српској.

Дио његове ране каријере био је везан за Херцеговину, а та веза, поред осталог, допринијела је његовом каснијем личном ангажовању и, уопште, љубави према овом крају.

Руководећи Интегралом, Слободан Станковић је на простору Херцеговине и Требиња оставио трајан траг изводећи неке од најважнијих инфраструктурних пројеката, као што су:

- Трајна стабилизација клизишта Чемерно са изградњом магистралног пута (2013);
- Тунел за одводњавање Билећког поља (2018);
- Атлетска стаза на стадиону «Полице» у Требињу (2019);
- Хотел «Интегра» у Требињу – породична инвестиција (2019);
- Хидротехнички канал кроз Фатничко поље (2021);
- Затворени олимпијски базен у Требињу (2022);
- Доводни тунел за ХЕ Дабар у дужини од 12,1 km (у изградњи);
- Мост преко ријеке Требишњице (у изградњи).

Градња базена почела је у марту 2017. године. У 2019. години се десило незапамћено олујно невријеме које је направило велику штету на овој грађевини, а извођач радова, «Интеграл» д.о.о, обавезао се да ће сносити трошкове штете.

Слободан Станковић био је један од кључних људи за осмишљавање модела путног повезивања Херцеговине са другим просторима. До сада је реализована стабилизација превоја Чемерно, у току је изградња обилазнице око Требиња, а у будућности ће бити изграђене брза цеста и дионица аутопута.

На крају, инвестирајући властита средства, Требињу је подарио један од репрезентативних објеката- хотел «Интегра».

Господин Станковић је успјешним пословањем компаније «Интеграл инжењеринг», на простору Требиња и Херцеговине, и личним учинком стекао заслуге за развој града, унапређење квалитета живота, развојну промоцију и позитивну слику града Требиња у земљи и свијету.

Августина Цветкова Карабашева рођена је у Варни 1960. године. Дипломирала је историју и археологију на Универзитету „Свети Климент Охридски“ у Софији. Своју професионалну каријеру започела је као новинар Бугарског националног радија и телевизије. Након тога обављала је низ значајних дужности у Влади Републике Бугарске, посебно у Министарству одбране и Министарству иностраних послова.

Након своје прве посјете Требињу, у својству амбасадора Републике Бугарске, Августина Цветкова Карабашева имала је пуно разумијевање за наставак пројеката подршке васпитно-образовним установама у нашем граду, започетим још прије њеног доласка. Наиме, још 2015. године, Амбасада Републике Бугарске је средствима у износу од 50.000,00 КМ омогућила замјену улазних врата и дијела прозора на ЈУ Гимназија „Јован Дучић“ и Центар средњих школа.

Са израженом жељом да помогне, Амбасада Републике Бугарске је у мандату Августине Цветкове Карабашеве са 40.000,00 КМ помогла реконструкцију фискултурне дворане у Горици, чиме су створени бољи услови за одржавање наставе физичког васпитања за све основце највеће мјесне заједнице у Требињу. Приближно иста средства утрошена су и за реконструкцију и санацију подручне школе у Петровом Пољу, чиме је омогућен угоднији боравак и рад основаца из тог дијела наше локалне заједнице у овом објекту.

Августина Цветкова Карабашева радо је прихватила позиве на све акције од ширег друштвеног значаја у Требињу, посебно када је у питању побољшање квалитета живота његових становника. Посебно је била активна у реализацији пројекта „Милион садница за један дан“, када је са нашим младим суграђанима, основцима, као и еколошким удружењима, дала допринос у узгоју дрвећа у Петровом Пољу. Изузетно љубазна и искрена, Августина Цветкова Карабашева брзо је стекла велики број пријатеља у Требињу, који су јој узвратили са нескривеним симпатијама. Вјероватно је то био разлог због кога се одлучила да живот са својим супругом настави управо овдје. Тиме је дипломатским представницима и својим бројним сарадницима и пријатељима послала најљепшу могућу поруку о људима који живе у Требињу и Херцеговини.

ЈУ „Дом ученика“ у Требињу је самостална васпитно – образовна установа, основана давне 1945. године, као Дом за ратну сирочад. Од 1947. Установа је више пута мијењала назив и проширивала дјелатност, а 1956. године мијења назив у Дом ученика, чији континуирани рад траје до дана данашњег. У Дому су одрастале и стасавале бројне генерације Херцеговаца, који данас живе и раде широм свијета. У 2010. години Дом је премјештен у реновиран објект некадашње касарне и ту остаје до данас. Током времена, услови у Дому су побољшани и његов развој се кретао узлазном путањом.

Данас је ЈУ „Дом ученика“ у Требињу, специјализована установа у области ученичког и студентског стандарда. Налази се у централној зони града у непосредној близини средњих школа.

У Дому су дјеца која долазе из околних мјеста: Билеће, Берковића, Невесиња, Гацка, Фоче, Љубиња, Стоца и других општина. У Дому је 2021/22. године уписан 101 ученик. Дом посједује своју властиту кухињу са трпезаријом у којој се организује исхрана за ученике као и за студенте из ЈУ „Студенски центар“ Требиње.

Објекат посједује ТВ салу, учионицу за учење опремљену рачунарима и интернет клубом. Посједује своју властиту библиотеку која директно сарађује са „Народном библиотеком“ Требиње, тако да је структура књижевног фонда разноврсна. Током године организују се посјете музеју, културном центру, а у Дому дјелују разне спортске секције, све у циљу организовања квалитетнијег слободног времена.

Број ученика који су смјештени у Дому годинама је растао, али се повољна цијена борава и исхране није мијењала.

Ослушкујући потребе ученика, одлучено је да се плаћања домарине ослободе дјеца без оба родитеља, да дјеца са једним родитељем плаћају 50% од вриједности укупне цијене, а да свако треће дијете из вишечланих породица буде ослобођено плаћања.

Колико је Дом стратешки значајна установа доказује и то што су за вријеме пандемије корона вируса, просторије Дома кориштене за смјештај наших грађана који су били у изолацији, а у каснијој фази пандемије установа је функционисала и као ковид амбуланта.

Септембра 2022. године, од стране Министарства трговине и туризма Републике Српске, извршена је категоризација објекта, при чему је ЈУ „Дом ученика“ Требиње категорисан као хотел са двије звјездице. Ово је први објекат овога типа у БиХ који је извршио категоризацију, што представља још једну потврду квалитета услуга исхране и смјештаја које Установа пружа.

Традиционално, већ двадесету годину, у нашем граду се одржава Љетна школа спорта Републике Српске, гдје у Дому борави преко 20 спортских друштава из цијеле Републике, а међу њима значајан број свјетски познатих такмичара и тренера.

Изузетна сарадња остварује се и са локалним спортским клубовима, па смјештај и исхрану без накнаде често уживају рукометаши, фудбалери, кошаркаши са подручја града.

Кроз своју дугу историју, Дом су посјетиле значајне личности из свијета спорта, па је тако током љета а у њему боравио Вања Грбић, који је организовао одбојкашки камп за дјецу Херцеговине.

У настојању да се не оглуше на позиве и рад хуманитарних организација, бесплатан боравак у више наврата пружан је члановима организације „Срби за Србе“, дјеци са Косова и Метохије, а у договору са руководством Фондације „Свети Вукашин“, дневни вишкови свјеже спремљене хране из Дома се достављају најугроженијим категоријама становништва.

У септембру 2022. потписан је споразум о сарадњи са Домом ученика средњих школа „Милутин Миланковић“, 2023. године споразум о сарадњи између Дома и

Ученичког центра из Београда, а исте године Дом се придружује удружењу „Заједница ученичких и студентских домова југоисточне Европе“, што је показатељ одличне комуникације и сарадње са домовима из региона.

ЈУ „Дом ученика“ је образовно-васпитна установа која својим системским радом, отвореношћу, континуираним и изузетним доприносом у резултатима пословања, увођења и освајања иновативних рјешења, рационализације процеса рада завређује епитет изузетно успјешног колектива.

ЈУ „Дом ученика“ је установа која својим радом и резултатима рада обезбјеђује, како својим корисницима-ученицима и гостима, тако и припадницима колектива задовољство и сигурност за будућност.

Препознатљив је као сигурна оаза за боравак ученика који не могу школу похађати из својих домова, те због изузетног доприноса у хуманитарним и добровољним акцијама на подручју града Требиња.

Комисија је констатовала да су приједлози господина Мирка Ђурића, у складу са Одлуком о врсти, критеријумима и поступку додијеле јавних признања Града Требиња, достављени у форми и року наведеном у позиву, те је једногласно заузела став да прихвати приједлоге.

На основу тачке XIV Одлуке о врсти, критеријумима и поступку додјеле јавних признања Града Требиња, Комисија за награде и признања предлаже Скупштини Града Требиња доношење следећих одлука:

ОДЛУКА

О ДОДЈЕЛИ ЈАВНОГ ПРИЗНАЊА „ПОВЕЉА ГРАДА ТРЕБИЊА“

Госпођи Жељки Цвијановић, члану Предсједништва Босне и Херцеговине, за заслуге за развој Града, унапређење квалитета живота и промоцију угледа града Требиња у земљи и свијету, као и свим областима људског стваралаштва.

ОДЛУКА

О ДОДЈЕЛИ ЈАВНОГ ПРИЗНАЊА „ПОВЕЉА ГРАДА ТРЕБИЊА“

Господину Радовану Вишковићу, предсједнику Владе Републике Српске, за заслуге за развој Града, унапређење квалитета живота и промоцију угледа града Требиња у земљи и свијету, као и свим областима људског стваралаштва.

ОДЛУКА

О ДОДЈЕЛИ ЈАВНОГ ПРИЗНАЊА „ПОВЕЉА ГРАДА ТРЕБИЊА“

Господину Слободану Вујовићу, режисеру „Дучићевих вечери поезије“ и обнове „Фестивала фестивала“, за заслуге за културни развој Града, унапређење квалитета живота и промоцију угледа града Требиња у земљи и свијету.

ОДЛУКА

О ДОДЈЕЛИ ЈАВНОГ ПРИЗНАЊА „ПОВЕЉА ГРАДА ТРЕБИЊА“

Господину Слободану Станковићу, привреднику и хуманисти, за заслуге за развој и унапређење квалитета живота у граду Требињу.

ОДЛУКА

О ДОДЈЕЛИ ЈАВНОГ ПРИЗНАЊА „ЗАХВАЛНИЦА ГРАДА ТРЕБИЊА“

Госпођи Августини Цветковој Карабашевој, некадашњем амбасадору Републике Бугарске у БиХ, за подршку у реализацији више пројеката и промоцији угледа града Требиња у земљи и иностранству.

ОДЛУКА

О ДОДЈЕЛИ ЈАВНОГ ПРИЗНАЊА „ЗАХВАЛНИЦА ГРАДА ТРЕБИЊА“

ЈУ „Дом ученика“ у Требињу, за трајнију, општепризнату дјелатност у области ученичког и студентског стандарда, као и хуманитарног рада, којим су знатно допринијели развоју и угледу града Требиња.

ПРЕДСЈЕДНИК КОМИСИЈЕ

Драгослав Бањак

